

245

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 26 września 1964 r.

w sprawie uznawania ogierów za odpowiednie do hodowli oraz warunków utrzymywania młodych ogierów.

Na podstawie art. 4 ust. 2, art. 7, art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 2 i art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o hodowli zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 54, poz. 310) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. O uznawaniu ogierów za odpowiednie do hodowli orzekają wojewódzkie komisje kwalifikacyjne.

2. W skład komisji kwalifikacyjnej wchodzi:

- 1) kierownik wojewódzkiego związku hodowców koni lub jego zastępca,
- 2) dyrektor państwowego stada ogierów działającego na danym terenie lub jego zastępca,
- 3) zootechnik właściwego do spraw rolnych organu prezydium powiatowej rady narodowej,
- 4) powiatowy lekarz weterynarii lub w jego zastępstwie lekarz weterynarii wyznaczony przez kierownika właściwego do spraw rolnych organu prezydium powiatowej rady narodowej oraz
- 5) prezes powiatowego koła hodowców koni lub jego zastępca — z głosem doradczym.

3. Jeżeli uznawaniu podlegają ogiery mające miejsce stałego postoju w miejscowościach znajdujących się na terenie ośrodka hodowli koni, w skład komisji kwalifikacyjnej wchodzi również kierownik tego ośrodka.

4. Przewodniczącemu komisji kwalifikacyjnej i jego zastępcę powołuje co roku Minister Rolnictwa spośród członków komisji lub spoza jej grona.

§ 2. 1. Do ważności orzeczeń komisji kwalifikacyjnej potrzebna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy oraz dwóch członków, w tym lekarza weterynarii.

2. Orzeczenia zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 3. 1. Uznawanie ogierów za odpowiednie do hodowli odbywa się w czasie przeglądów dokonywanych corocznie na wyznaczonych miejscach w okresie od 15 sierpnia do 31 października.

2. Właściwe do spraw rolnych organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych ogłaszają miejsca i terminy przeglądów oraz obszary, z których ogiery podlegają przeglądowi, za pomocą plakatów wywieszanych w każdej miejscowości co najmniej na 14 dni przed przeglądem, a ponadto w sposób przyjęty w danej miejscowości.

3. Jeżeli obiektywne przeszkody uniemożliwiały lub wysoce utrudniały doprowadzenie ogierów na przegląd w wyznaczonym czasie, właściwy do spraw rolnych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej może na wniosek wojewódzkiego związku hodowców koni zarządzić dodatkowy przegląd ogierów.

§ 4. 1. Komisja kwalifikacyjna przegląda wszystkie ogiery roczne i starsze.

2. Komisja kwalifikacyjna może uznać za odpowiednie do hodowli tylko ogiery:

- 1) które należą do ras lub typów uznanych za odpowiednie do hodowli dla danego rejonu hodowlanego,
- 2) u których badanie przeprowadzone przez lekarza weterynarii — członka komisji kwalifikacyjnej nie wykazało chorób i zmian organicznych powodujących, że są one nieodpowiednie do rozplodu.

3. Komisja kwalifikacyjna zalicza:

- 1) do kategorii pierwszej — ogiery, które ukończyły lub ukończą w najbliższym sezonie rozplodowym co najmniej pięć lat, wyróżniają się prawidłową budową i ruchem, są wpisane do krajowych lub głównych ksiąg stadnych koni bądź do dawnych wojewódzkich ksiąg koni zarodowych oraz odbyły z wynikiem dodatnim próby dzielności określone w przepisach w sprawie prowadzenia ksiąg zwierząt zarodowych,
- 2) do kategorii drugiej — ogiery, które ukończyły lub ukończą w najbliższym sezonie rozplodowym co najmniej cztery lata, są wpisane co najmniej do wstępnych ksiąg stadnych koni lub do dawnych powiatowych ksiąg koni zarodowych, posiadają prawidłową budowę i ruch oraz przeszły z wynikiem dodatnim próby dzielności, o których mowa w pkt 1.

4. Jeżeli ilość ogierów wybranych w myśl ust. 3 nie jest dostateczna do zapewnienia pokrycia klaczy na danym obszarze, komisja kwalifikacyjna może spośród pozostałych ogierów uznać za odpowiednie do hodowli te, które odpowiadają warunkom określonym w ust. 2, ukończyły lub ukończą w najbliższym sezonie rozplodowym co najmniej trzy lata oraz w stosunku do potrzeb tego obszaru posiadają zadowalającą budowę i ruch. Ogiery te zalicza się do kategorii trzeciej.

5. Ogiery, który kwalifikuje się do zaliczenia do kategorii trzeciej, nie może być uznany, jeżeli jego miejsce stałego postoju jest oddalone mniej niż 10 km od państwowego punktu rozplodowego koni. Nie dotyczy to ogierów poniżej 5 lat, które rokują nadzieję, że po osiągnięciu pełnego rozwoju będą się nadawały do uznania w kategorii wyższej niż trzecia.

6. Dla każdego ogiera uznanego komisja kwalifikacyjna określa w zależności od miejscowych potrzeb obszar (wsie, gromady, osiedla, miasta, powiaty, województwo), na którym może być używany do rozplodu.

7. Spośród ogierów, które ukończyły jeden rok życia, a nie osiągnęły wieku określonego w ust. 4, komisja kwalifikacyjna wybiera te, które rokują nadzieję, że staną się w przyszłości pozytywnymi rozplodnikami, i na ich dalszy odchow wydaje zezwolenie. Ogierym takich nie wolno używać do pokrywania klaczy.

§ 5. 1. Decyzje komisji kwalifikacyjnej w sprawie uznania ogierów za odpowiednie do hodowli i decyzje w sprawie zezwolenia na dalszy odchow należy ogłosić posiadaczom ogierów niezwłocznie po dokonaniu przeglądu. Decyzja w sprawie uznania ogiera za odpowiedniego do hodowli jest ostateczna.

2. Komisja kwalifikacyjna najpóźniej w ciągu 4 tygodni po dokonaniu przeglądu wydaje posiadaczom ogierów uznanych w myśl § 4 ust. 3 i 4 świadectwa uznania ogierów oraz posiadaczom ogierów, które mogą być nadal odchowywane — zezwolenia na dalszy odchow.

3. Świadectwo uznania jest ważne do końca października następnego roku kalendarzowego. Komisja kwalifikacyjna może jednak ustalić ważność świadectwa:

- 1) w stosunku do ogierów zaliczonych do kategorii pierwszej — do końca października roku kalendarzowego trzeciego po tym, w którym ogier został uznany,

2) w stosunku do ogierów, które ukończyły 15 lat i w ostatnich trzech latach były uznane — na czas nieograniczony.

§ 6. Komisja kwalifikacyjna może odroczyć wydanie decyzji w sprawie uznania ogiera do czasu następnego przeglądu, jeżeli ogier ten z powodu niedostatecznego rozwoju fizycznego, czasowego złego stanu zdrowia, czy też innych przejściowych przyczyn nie nadaje się na razie do krycia klaczy, lecz rokuje poprawę i może w przyszłości stać się rozplodnikiem pozytywnym. Na dowód odroczenia wydania decyzji w sprawie uznania ogiera za odpowiedniego do hodowli komisja kwalifikacyjna wydaje posiadaczowi stosowne świadectwo. Ogierem takim do czasu uznania go nie wolno pokrywać klaczy.

§ 7. Z dokonanego przeglądu komisja kwalifikacyjna sporządza protokół, który przechowywany jest w aktach właściwego do spraw rolnych organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Odpisy protokołu otrzymuje wojewódzki związek hodowców koni, dyrekcja działającego na danym terenie państwowego stada ogierów oraz właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 8. Na żądanie właściwego do spraw weterynaryjnych organu prezydium powiatowej rady narodowej posiadacz ogiera uznanego powinien poddać go badaniom weterynaryjnym. W razie wykrycia chorób lub zmian organicznych, w których wyniku ogier stał się czasowo lub trwale nieodpowiedni do dalszego rozplodu, właściwy do spraw rolnych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej zawiesza lub unieważnia wydane świadectwo uznania.

§ 9. 1. Ogiera uznanego, który został przeprowadzony na stały postój do miejscowości znajdującej się poza obszarem określonym w świadectwie uznania, uważa się za ogiera nie uznanego, chyba że świadectwo uznania tego ogiera zostanie — na wniosek miejscowego wojewódzkiego związku hodowców koni — potwierdzone przez właściwy do spraw rolnych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej właściwej dla nowego miejsca postoju ogiera.

2. Potwierdzenie świadectwa uznania nie może być udzielone, jeżeli ogier nie należy do rasy lub typu uznanej za odpowiedni do hodowli dla rejonu hodowlanego, w którym ma nowe miejsce postoju.

3. Właściwy do spraw rolnych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej potwierdza świadectwo uznania, jeżeli odpowiada to miejscowym potrzebom. W każdym razie uważa się, że ogier jest na danym obszarze potrzebny, jeżeli nabyty został na wystawie lub pokazie hodowlanym ogierów i został przez komisję oceny, powołaną przez komitet organizacyjny wystawy lub pokazu hodowlanego, zakwalifikowany do poprawienia postłowa na tym obszarze.

4. Potwierdzając świadectwo uznania właściwy do spraw rolnych organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej jednocześnie określa obszar, na którym ogier może być używany do rozplodu.

§ 10. 1. Posiadacze ogierów rocznych i starszych obowiązani są zgłaszać je corocznie najpóźniej do dnia 1 kwietnia do biura gromadzkiej rady narodowej oraz doprowadzać je do przeglądu w wyznaczonym miejscu i terminie.

2. Ogierzy przeprowadzone na stały postój z innych terenów powinny być zgłoszone do biura gromadzkiej rady narodowej w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po przeprowadzeniu.

3. Biura gromadzkich rad narodowych prowadzą spisy ogierów rocznych i starszych, mających miejsce stałego postoju na terenie ich działalności. Spisy te biura gromadzkich

rad narodowych dostarczają za pośrednictwem właściwych do spraw rolnych organów prezydium powiatowych rad narodowych komisjom kwalifikacyjnym w trzech egzemplarzach.

§ 11. 1. Posiadacze ogierów, na które nie zostały wydane świadectwa uznania lub zezwolenia na dalszy odchów (§ 4 ust. 7) albo świadectwa odroczenia wydania decyzji w sprawie uznania ogiera za odpowiedniego do hodowli (§ 6), obowiązani są poddać je wytrzebieniu w ciągu trzech miesięcy od dnia przeglądu, jednak nie później niż do dnia 15 grudnia danego roku.

2. Właściwe do spraw rolnych organy prezydium powiatowych rad narodowych organizują w terminie określonym w ust. 1 spędy, na których dokonywane będzie trzebienie ogierów.

3. Miejsca i terminy spędów powinny być podane do wiadomości w ciągu jednego miesiąca od daty przeglądu. Właściwe do spraw rolnych organy prezydium powiatowych rad narodowych obowiązane są przelać wezwania właścicielom ogierów nie uznanych oraz ogierów, na które nie zostały wydane zezwolenia na dalszy odchów lub świadectwa określone w § 6, aby doprowadzili je na wyznaczone spędy do trzebienia.

4. Trzebienie jest dokonywane na koszt posiadaczy ogierów.

5. Jeżeli posiadacz ogiera, na którego zostało wydane zezwolenie na dalszy odchów lub świadectwo określone w § 6, pokrywa tym ogierem lub dopuszcza do krycia nim klacze, właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej może cofnąć wydane zezwolenie lub świadectwo. W tym wypadku ogier podlega wytrzebieniu na koszt i ryzyko posiadacza.

§ 12. 1. Nie ma obowiązku zgłaszania do biura gromadzkiej rady narodowej, doprowadzania przed komisję kwalifikacyjną i trzebienia ogierów:

- 1) biorących udział w próbach dzielności odbywających się na torach wyścigowych zgodnie z przepisami o wyścigach konnych lub przygotowywanych do tych prób,
- 2) używanych do badań naukowych albo celów leczniczych w zakładach naukowych, serologicznych lub leczniczych,
- 3) znajdujących się w zwierzyńcach jako okazy,
- 4) biorących udział w popisach na arenach cyrkowych.

2. Okoliczności określone w ust. 1 powinny być stwierdzone zaświadczeniem, a mianowicie okoliczności określone:

- 1) w ust. 1 pkt 1 — przez instytucję urządzającą wyścigi konne
- 2) w ust. 1 pkt 2 — przez kierownika zakładu naukowego, serologicznego lub leczniczego,
- 3) w ust. 1 pkt 3 i 4 — przez właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej.

3. Posiadacze ogierów określonych w ust. 1 mogą dobrowolnie doprowadzić je przed komisję kwalifikacyjną w celu ubiegania się o ich uznanie, jeżeli:

- 1) zamierzają sprzedać ogierzy jako rozplodniki,
- 2) zamierzają używać ogierów określonych w ust. 1 pkt 2, 3 i 4 do krycia klaczy.

§ 13. 1. Posiadacze ogierów uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokryć i wydawać świadectwa pokrycia klaczy. Stosowne druki będą dostarczane posiadaczom ogierów uznanych bezpłatnie przez właściwe do spraw rolnych organy prezydium powiatowych rad narodowych.

2. Po urodzeniu się źrebnięcia, na żądanie właściciela klaczy, zootechnik wojewódzkiego związku hodowców koni

lub osoba upoważniona przez ten związek wpisuje na odwrotnej stronie świadectwa pokrycia klaczy datę urodzenia źrebca, jego płeć, nazwę, maść i odmiany, imię, nazwisko i adres właściciela oraz poświadcza swoim podpisem fakt urodzenia źrebca.

3. Jeżeli oboje lub jedno z rodziców źrebca jest wpisane do księgi zwierząt zarodowych, wojewódzki związek hodowców koni na podstawie dowodu określonego w ust. 2 wystawia dowód urodzenia źrebca z rodowodem ustalonym na podstawie zapisów w wymienionych księgach. W razie wydania tego dowodu dowód, o którym mowa w ust. 2, powinien być przechowywany w aktach związku przez okres 5 lat.

§ 14. Przepisy rozporządzenia dotyczące:

1) prezydów wojewódzkich rad narodowych — stosuje się również do prezydów rad narodowych miast wyłączonych z województw,

2) prezydów powiatowych rad narodowych — stosuje się również do prezydów rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz prezydów dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw,

3) biur gromadzkich rad narodowych — stosuje się również do właściwych do spraw rolnych organów prezydów rad narodowych osiedli oraz miejskich i dzielnicowych rad narodowych.

§ 15. Traci moc zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 23 czerwca 1955 r. w sprawie uznawania ogierów (Monitor Polski Nr 61, poz. 734).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1964 r.

Minister Rolnictwa: w z. S. Gucwa